

Arendsoog en de Mississippi-Duivels

Alle 63 titels van Arendsoog

1. Arendsoog
2. Witte Veder
3. Het raadsel van de Mosquitovallei
4. Arendsoog in de knel
5. De Bende van de Blauwe Bergen
6. Arendsoog knapt het op
7. Arendsoog en de verdwenen rivier
8. Het spookt op de spoorbaan
9. Arendsoog grijpt in
10. Pas op, Arendsoog!
11. De smokkelaars van de Rio Malo
12. De geest van de Eenzame Wolf
13. Texas-Arendsoog
14. Het testament van Tobi Thomson
15. Arendsoog in geheime dienst
16. Het veeland in gevaar!
17. Het geheim van Bad Man's hut
18. De Gemaskerde Ruiters
19. De jacht op de grijze hengst
20. Arendsoog en de goudkoorts
21. Het geheim van de zonderling
22. De strijd om Sam Peony-bridge
23. De stad van de verdwenen cowboys
24. Een hinderlaag voor Arendsoog
25. Arendsoog en het blaffende zand
26. De spookranch
27. Tweemaal Arendsoog
28. Arendsoog en de Mississippi-Duivels
29. Good luck, Arendsoog
30. Een amulet voor Arendsoog
31. Arendsoog en de vloek van Arbaz
32. Het raadsel van de C-ranch
33. Terreur over Texas
34. Schoten om middernacht
35. Dollardans in Cannon Field
36. Geen alibi voor Arendsoog
37. Arendsoog zet een val
38. Arendsoog en de Duncan-dollars
39. ... alias Arendsoog
40. De sheriff van Wurdig
41. Mexicaans avontuur
42. Arendsoog... om oog
43. Kogels als losgeld
44. Vraagtekens voor Arendsoog
45. Arendsoog in duplo
46. De wraak van Grissom
47. Een erfenis voor Arendsoog
48. Arendsoog en het geheim van het Gouden Graf
49. Arendsoog en de 'Avondmannen'
50. De verdwijning van Arendsoog
51. Arendsoog en de man zonder verleden
52. Arendsoog en het Murdock-mysterie
53. Op leven en... lood
54. Arendsoog... vogelvrij!
55. Arendsoog en het FRAME-komplot
56. Arendsoog en de Kansas-kidnap
57. Arizona-Arendsoog
58. Het monsterverbond
59. De schat van Medusa
60. De grote grondroof
61. Jacht op een 'schaduw'
62. Lightfeet ontvoerd!
63. Arendsoog... premiejager?

*Arendsoog
en de
Mississippi-Duivels*

J. Nowee

Oorspronkelijk uitgegeven door: Malmberg, 1964

© J. Nowee, 1964

© Illustraties: Hans G. Kresse

© Nederlandse uitgave: Overamstel uitgevers bv, Amsterdam 2015

© Omslagbeeld: Hans G. Kresse

Omslagontwerp: baqup

ISBN 978 90 499 1028 0 (paperback)

ISBN 978 90 499 1142 3 (hardback)

ISBN 978 90 499 1088 4 (e-book)

NUR 280

www.overamsteluitgevers.nl

Alle rechten voorbehouden.

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

HOOFDSTUK I

Een belangrijke opdracht

Mister Roofstones uitbundige lach vulde het vertrek en rolde door het geopende raam over de binnenplaats. Zijn vuist kwam met een daverende slag neer op het marmeren blad van de salontafel. Een sigaar rolde van het asbakje en viel op de grond. Niemand zag het of schonk er aandacht aan. Roofstones lach zwol nog steeds aan en was nu bijna op orkaankracht gekomen. Met zijn linkerhand probeerde de man zijn enorme schuddende buik vast te houden. De kleur van zijn gezicht en nek hield het midden tussen rood en paars. Plotseling zag hij de sigaar, die langzaam een gat in het dure tapijt brandde. Bewonderenswaardig snel voor een man van zijn omvang kwam hij overeind en verpletterde de sigaar onder zijn schoen. Het feit, dat hij zich snel bewegen moest, kostte hem echter zoveel inspanning, dat er een abrupt einde kwam aan de lachbui. Hijgend en puffend liet hij zich weer zakken in de met leer beklede fauteuil en wiste met een grote witte zakdoek het zweet van zijn voorhoofd.

‘Het is lang geleden, dat ik zo smakelijk heb kunnen lachen, mijne heren,’ kreeg hij er uit, toen hij wat op adem gekomen was. ‘Héél, héél lang geleden..’

Er kwam beweging in de twee mannen, die tijdens Roofstones lachbui niet goed raad hadden geweten met hun figuur en zich bescheiden op de achtergrond hadden gehouden. Op hun gezicht was duidelijk te lezen, dat zij het vette gebulder van Roofstone met de beste wil van de wereld geen ‘smakelijk lachen’ konden vinden.

‘Wat kijkt u bedrukt,’ ging Roofstone verder. Hij presenteerde een sigaar uit een grote, massief zilveren doos. ‘Het nieuws, dat u mij brengt, kan me werkelijk niet somber stemmen.’

‘Ik vrees, dat de betekenis van hetgeen wij u vertelden nog niet geheel...’ begon een van de mannen voorzichtig.

Roofstone onderbrak hem schamper. ‘Dacht u, dat ik gek was...? Dacht u, dat ik niet kon begrijpen wat u mij vertelt?’

‘Nee... eh... natuurlijk niet... eh... natuurlijk wel...’

‘U vertelt mij, dat het Gouvernement besloten heeft tot actie over te gaan om een einde te maken aan de activiteiten van de groep, die de afscheiding van de staat Louisiana voorstaat. Zo formuleerde u het toch?’

Twee hoofden knikten.

‘Wel...? Moet ik nu bang worden? Moet ik in een hoekje gaan zitten snikken of radeloos door het huis gaan lopen? Mijne heren,’ ging hij, plotseling ernstig, verder, ‘onze groep is veel machtiger dan u denkt, veel machtiger dan de Gouverneur denkt. Overal heb ik mijn medewerkers. In het leger, in het politiekorps, in de wereld van bankiers en grootgrondbezitters; ik kan rekenen op de steun van vele kleine landbouwers, van winkeliers en reders, van sheriffs en landlopers... En niet te vergeten de steun die ik krijg van sommige naaste medewerkers van de Gouverneur...’ Hij keek de twee mannen onder het spreken om beurten aan en toen hij zag, dat zij zich niet erg op hun gemak voelden, ging hij verder: ‘Ik geloof, dat het nieuws dat u bracht ú meer van streek heeft gemaakt dan mij...’

De langste van het tweetal schudde heftig het hoofd. ‘Absoluut niet! Wij hopen alleen, dat u zich onze positie kunt indenken... Wij werken in de onmiddellijke omgeving van de Gouverneur en weten, dat het hem nu werkelijk ernst is. Wij weten, dat Zijne Excellentie er niet voor zal terugschrikken om zelfs het leger in te schakelen.’

‘Zijne Excellentie schakelt maar in wie en wat hij wil,’ antwoordde Roofstone honend. ‘De kans is groot, dat Zijne Excellentie binnen afzienbare tijd zelf útgeschakeld zal worden...’ Hij stond op ten teken, dat het gesprek geëindigd was. ‘Tot nu toe hebben wij slechts af en toe van ons laten horen. Een opstootje hier, een rel daar... een Gouvernementsambtenaar, die door de bevolking uitgejouwd werd... een kleine demonstratie... Het stelde allemaal nog niet veel voor. Als de Gouverneur echter met grof geschut gaat werken, kunnen wij het ook.’ Hij liep naar de deur en hield die uitnodigend open. ‘Wij hadden geen haast, mijne heren. De Gouverneur heeft dat kennelijk wel... Ik hoop voor hem, dat hij voor het te laat is inziet dat hij het proces alleen maar versnelt. De Vrije Staat Louisiana zal geproclameerd worden, zo waar als ik hier sta!’

Enige uren later en duizend mijl noordelijker in de States... Arendsoog schaamde zich er niet voor om toe te geven, dat de ontvangst in het presidentiële paleis diepe indruk op hem had gemaakt. Want al ben je

nog zo beroemd en heb je de States van noord naar zuid en van oost naar west bereisd, een uitnodiging voor een gesprek met de president krijg je niet iedere dag!

Diep weggezonden in de zware armstoel, voelde de cowboy voorzichtig of zijn kraakheldere, gesteven shirt nog goed zat. Recht tegenover hem aan de wand hing een grote spiegel in een vergulde lijst. Als hij zich een beetje oprichtte kon hij er net in kijken... Juist op dat moment zwaaiden de grote deuren aan de andere kant van het vertrek open en verscheen een bediende.

'Mister Stanhope?'

Arendsoog stond op.

'De President verwacht u!'

Met lood in zijn schoenen volgde de cowboy de bediende. Voor de zoveelste keer sinds hij de brief ontvangen had, waarin de President hem voor een gesprek uitnodigde, tolden de veronderstellingen door zijn hoofd. Waarover zou het gesprek gaan?

Toen de bediende onverwachts voor een grote deur bleef staan, botste Arendsoog bijna tegen hem op. Weer zwaaide een deur open...

'Mister Stanhope!' kondigde de bediende aan.

Voor Arendsoog het wist was hij binnen en stond hij oog in oog met de President van de States. Achter hem werden de deuren geruisloos gesloten. Heel even hing er een onbehaaglijke stilte, die echter spoedig verbroken werd, toen de President opstond achter zijn bureau en naderbij kwam.

Arendsoog pakte de hem toegestoken hand en schudde die.

'Ik ben erg blij u te ontmoeten, Mister Stanhope,' zei een vriendelijke stem, die de cowboy volkomen op zijn gemak stelde. 'Hebben mijn bedienden het u erg lastig gemaakt?' Eerlijk gezegd had Arendsoog zich de eerste burger van de States anders voorgesteld. Deze vriendelijke, gastvrije man was dan ook werkelijk een verrassing voor hem, een prettige verrassing.

De President maakte een uitnodigend gebaar naar een gemakkelijke stoel. 'Ik heb mijn secretaris gezegd, dat ik niet gestoord wens te worden,' praatte hij intussen verder. 'Wij hebben de tijd aan onszelf.' Hij presenteerde Arendsoog sigaren en sigaretten. Toen ging hij zelf ook zitten. In gedachten verzonken trok hij aan zijn sigaar. Arendsoog wachtte geduldig tot hij te horen zou krijgen, waaraan hij de eer van de uitnodiging te danken had.

'Mister Stanhope,' begon de President eindelijk, 'ik geloof, dat ik

u nu eerst enige verklaring schuldig ben. Ik denk, dat u nu wel zult willen weten waarom ik u hier ontboden heb.'

'Om u de waarheid te zeggen: ik brand van nieuwsgierigheid,' glimlachte Arendsoog. Hij ging iets meer rechtop zitten en spitste de oren.

De President gaf niet onmiddellijk antwoord. Hij stond op en ijsbeerde enige tijd door het vertrek. Achter de stoel, waarin hij zojuist nog gezeten had, bleef hij plotseling staan.

'In het verleden bent u al eens benaderd door onze Geheime Dienst,' begon hij op zachte toon. 'Het kan voor u dus geen verrassing zijn als ik zeg, dat uw roem tot Washington is doorgedrongen.'

Arendsoog voelde dat hij een kleur kreeg. 'Ik heb de Geheime Dienst enige jaren geleden inderdaad een dienst kunnen bewijzen,' zei hij bescheiden.

'Een uitstekende dienst, naar ik vernomen heb,' vulde de President aan. 'In de rapporten, die ik over die affaire in Mexico gelezen heb, wordt met veel lof gesproken over het optreden van u en uw Indiaanse vriend.'

'Dank u,' mompelde Arendsoog, die het helemaal niet leuk vond, dat hem zoveel lof werd toegezwaaid. 'Ik heb niet meer dan mijn plicht gedaan.'

Weer viel er een korte stilte. 'Ik wil er niet langer omheen draaien,' zei de President dan. 'Mister Stanhope, ik heb u hier laten komen, omdat ik uw hulp nodig heb. Met mijn naaste adviseurs zoek ik al geruime tijd naar de juiste man voor een zeer delicate opdracht. Wij zijn tot de conclusie gekomen, dat u de enige man in de States bent, die deze opdracht zou kunnen volbrengen...'

Arendsoog kuchte bescheiden. 'Ik hoop, dat u mij niet overschat. Ik ben ook maar een mens van vlees en bloed.'

'Voor deze opdracht heb ik een mens van vlees en bloed nodig,' glimlachte de President. 'Met geesten en spoken bereiken we niets... Als iemand ons kan helpen, bent ú het! Voor ik u echter iets meer kan vertellen, moet ik u vragen of u in principe bereid bent uw medewerking te verlenen.'

'Het is voor mij natuurlijk bijzonder moeilijk om toe te stemmen vóór ik weet wat uw opdracht inhoudt, maar ik kan u verzekeren, dat ik u graag zal helpen als ik kan.'

* Zie: Arendsoog in geheime dienst

De President werd plotseling enthousiast. ‘Dank u, Mister Stanhope! Ik wist wel, dat ik niet vergeefs bij u zou aankloppen.’ Hij ging weer zitten. ‘Ik kon u helaas niets vertellen voor u in principe uw medewerking had toegezegd. Het betreft hier namelijk een zaak van het grootste belang...’ Hij trok een laag tafeltje naar zich toe, waarop een kaart van de States bevestigd was, en draaide het zó dat Arendsoog de kaart goed kon zien. De punt van zijn gouden pen gleed over het papier en bleef steken aan de zuidkust van de States. ‘Het gaat om deze staat, Mister Stanhope,’ zei hij dan. ‘Louisiana!’

Arendsoog boog zich voorover en bekeek de kaart aandachtig. Louisiana was zo’n klein vlekje op de kaart, dat het nauwelijks mogelijk leek dat dáár iets kon gebeuren waarover men zich in Washington zorgen moest maken!

‘Er is iets gaande in Louisiana,’ ging de President verder. ‘Een organisatie, die zich noemt de ‘Broederschap van de Mississippi-Duivels’, probeert al enige jaren de rust en orde in deze staat te verstoren. U zult ongetwijfeld willen weten wat de Broederschap met deze ordeverstoringen denkt te bereiken.’

Arendsoog verwonderde zich er niet over, dat de President zijn gedachten geraden had.

‘Het is duidelijk geworden, dat de Mississippi-Duivels maar één doel nastreven: Louisiana af te scheiden van de States en een onafhankelijke staat te proclameren...’

De cowboy trok verwonderd de wenkbrauwen op. ‘Afscheiding!? Maar waarom?’

‘Hier komen we tot de kern van de zaak,’ ging de President verder. ‘Waar mensen samenwerken en samenleven is er altijd wel een groep, die reden heeft tot ontevredenheid over het een of ander. Ook in Louisiana is dit het geval. Zoals u wellicht weet is het voornaamste middel van bestaan in deze staat de landbouw. Driekwart van het grondgebied is in handen van een tiental grootgrondbezitters. Wij geloven nu, dat de voornaamste onruststokers in deze groep te vinden zijn. We hebben voor die veronderstelling voldoende aanwijzingen en bovendien is dit wel de bevolkingsgroep – zij het een zeer kleine – die de meeste grieven heeft. Louisiana, vroeger een Franse kolonie, was vóór de aansluiting bij de Unie een staat, die veel meer in de melk te brokkelen had dan thans, zo menen zij. De afschaffing van de slavernij, die de grootgrondbezitters duizenden goedkope werkkrachten kostte, en waardoor de produktie hier en daar wat achteruit liep, heeft veel

kwaad bloed gezet. Door opzienbarende goudvondsten elders in de States zijn jarenlang alle ogen op het westen gericht geweest. Reactie in Louisiana: wij zijn niet belangrijk meer, wij tellen niet meer mee. Dan is er nog het feit van de handel, die vroeger voornamelijk op het oude Frankrijk gericht was. Dáár, in het moederland, werden enorme prijzen gemaakt voor de produkten, die hier verbouwd werden. Door allerlei afspraken en wetten moet de handel zich nu meer richten op de andere leden van de Unie. Enfin, ik zou zo nog wel enige tijd kunnen voortgaan met het opsommen van grieven. Ontevreden mensen vinden altijd wel weer iets nieuws om ontevreden over te zijn...'

Arendsoog knikte. 'Toch draait het nog steeds om dat kleine groepje grootgrondbezitters en handelslui,' merkte hij op. 'De kleine man is er door de aansluiting bij de Unie en de afschaffing van de slavernij toch niet slechter op geworden, neem ik aan. Hoe kan zo'n kleine groep dan zoveel onrust stoken, dat men zich er zelfs in Washington druk over maakt?'

'Twee vragen,' glimlachte de President. 'Ik begin bij uw laatste vraag. Uiteraard gaat dit alles in de eerste plaats de staat Louisiana zelf aan. De Gouverneur, een persoonlijke vriend van mij, stelt dan ook al jarenlang alles in het werk om de voornaamste onruststokers te pakken te krijgen. Echter zonder resultaat: de heren zorgen er wel voor, dat ze buiten schot blijven. De rebellie begint echter de laatste maanden zulke vormen aan te nemen, dat de Nationale Veiligheid in gevaar komt, zoals het officieel heet. Daarom heeft de Gouverneur de hulp ingeroepen van Washington. Het moment, dat de oproerkraaiers een poging zullen doen om de macht in handen te krijgen, schijnt niet meer veraf te zijn. En als het zo ver is, is het eigenlijk al te laat. We kunnen beter voorkomen dan genezen. En nu uw eerste vraag. U moet eens proberen hoe gemakkelijk het is om van een tevreden mens een ontevreden mens te maken,' ging de President verder. 'U hoeft tegen een hardwerkende man alleen maar te zeggen: wat sloof je je eigenlijk uit voor zo weinig geld. Een man, die hetzelfde werk doet als jij maar die toevallig in een andere staat woont, verdient tweemaal zoveel... Waarschijnlijk is de Broederschap ook zo te werk gegaan. Het is ook goed mogelijk, dat de Mississippi-Duivels vele mensen met geld en mooie woorden omgekocht hebben. Een feit is in elk geval, dat ze op het ogenblik honderden inwoners van Louisiana achter zich weten.'

Toen hij zweeg viel er een vreemde stilte. Ook van buiten drong geen enkel geluid tot de twee mannen door.

‘En wat zou nu mijn opdracht worden?’ zei Arendsoog dan.

‘Wij begrijpen heel goed, dat u alléén niets of weinig kunt uitvoeren tegen een organisatie, die honderden leden telt,’ antwoordde de President. ‘Het gaat ons voornamelijk om de top, de leiding. Wie staan er aan het hoofd van de Broederschap? Waar smeden ze hun plannen. Enzovoort, enzovoort... Ik moet u waarschuwen, dat het een riskante onderneming zal worden. Bent u ondanks deze waarschuwing bereid de opdracht te aanvaarden?’

‘Ik zal mijn uiterste best doen,’ antwoordde Arendsoog simpel. De President knikte ernstig. ‘Ik heb dit alles zelf met u willen bespreken, omdat het een zaak van het grootste belang betreft. Volstreekte geheimhouding is dan ook een eerste eis. Temeer daar gebleken is, dat de Broederschap overal haar spionnen heeft. In Louisiana is op het ogenblik maar één man, die weet, dat ik uw hulp heb ingeroepen: de Gouverneur. Zelfs zijn naaste medewerkers weten van niets, om de eenvoudige reden, dat wij niemand kunnen en mogen vertrouwen. Ik heb met de Gouverneur afgesproken, dat hij, als een soort afleidingsmanoeuvre, het gerucht zou laten verspreiden, dat er troepen ingezet zullen worden om een einde te maken aan de activiteiten van de Mississippi-Duivels. In werkelijkheid zullen er inderdaad wat troepenbewegingen plaatsvinden, maar er zal niet tot actie worden overgegaan voor wij van u voldoende inlichtingen hebben. Ik heb op mijn bureau twee volmachten liggen. De éne is getekend door de Gouverneur van Louisiana, de andere door mij. In geval van uiterste nood geven deze volmachten u zelfs de bevoegdheid om het bevel over één of meer legeronderdelen over te nemen. Het enige wat u in dat geval te doen hebt is dit geheime document aan de betreffende commandant te tonen. Ik moet u echter weer waarschuwen: ook in het leger heeft de Broederschap haar leden...’ Hij stond op en liep naar het bureau, waar hij de twee documenten pakte. ‘Tenslotte nog dit, Mister Stanhope. U zult in Louisiana zelfstandig moeten werken. U kunt niemand, behalve de Gouverneur zelf, om inlichtingen vragen. De Inlichtingendienst van het Gouvernement gaat gewoon voort met haar taak, die in feite dezelfde is als de uwe. Het zou argwaan wekken als de Gouverneur zijn mensen plotseling vertelde, dat ze niet langer hoefden te zoeken naar de grote man of mannen achter de schermen van de Broederschap.’ Hij reikte Arendsoog de hand. ‘Ik hoop, dat er veel zegen mag rusten op uw werk, Mister Stanhope,’ besloot hij dan.

HOOFDSTUK 2

Wie is miss Dampneur?

Op het moment, dat de trein het station van Baton Rouge, de hoofdstad van Louisiana, binnenliep, hoorden de reizigers een enorme dreun. Met een sprong was Arendsoog bij het venster. Hij was juist op tijd om te kunnen zien hoe het stationsgebouw als een kaartenhuis in elkaar zakte.

‘Welkom in Baton Rouge,’ mompelde Arendsoog geschrokken. Hij draaide zich om naar Witte Veder, zijn onafscheidelijke Indiaanse vriend, die achter hem was komen staan en uiterlijk geheel onbewogen was.

‘Laten we gaan kijken of we iets kunnen doen, boy,’ zei de cowboy. ‘Misschien zijn er slachtoffers gevallen.’ Hij wachtte geen antwoord af, maar holde de coupé uit.

De ravage was verschrikkelijk. Het dak was bijna in zijn geheel van het stationsgebouw afgerukt en lag tientallen meters verderop dwars over de rails. De muren waren omver geblazen en in het midden van de zo ontstane ruimte zat één man: de stationschef. Zijn pet was op zijn linkeroor gezakt, maar als door een wonder was hij gespaard gebleven en had hij geen schrammetje opgelopen. Verbijsterd en nietbegrijpend keek hij om zich heen. Arendsoog bereikte de man als eerste, maar nauwelijks twintig seconden later was het een gedrang van jewelste tussen de puinhoop.

‘Hebt u u bezeerd?’ vroeg Arendsoog bezorgd.

De stationschef was nog steeds niet in staat om te spreken. Hij schudde het hoofd en krabbelde langzaam overeind. De toegestroomde nieuwsgierigen slaakten een zucht van verlichting.

Er wrong zich iemand door de menigte. Arendsoog gaf Witte Veder een wenk en verwijderde zich van de plaats des onheils. ‘Daar komt de sheriff,’ zei hij. ‘Ik geloof, dat het beter is als we ons voorlopig overal buiten houden. Ik heb niet graag, dat ze de eerste de beste dag al weten wie we zijn. Laten we nu de paarden maar gaan halen. We moeten de laatste wagon hebben.’

Arendsoog lag languit op zijn bed. Hij had het stof van de lange reis afgespoeld en voelde zich herboren. Met Witte Veder had hij zijn in-trek genomen in een klein huisje aan de rand van de stad. Twee uur lang hadden zij tevergeefs van het ene hotel naar het andere gelopen. Overall kregen ze hetzelfde te horen: Arendsoog kon een kamer krijgen, maar Witte Veder, als nietblanke, werd beslist geweigerd.

‘Als ze erachter komen, dat ik een Indiaan in huis heb, is mijn hotel aan de beurt om opgeblazen te worden,’ motiveerde een van de hoteliers zijn weigering. Hij doelde hierbij kennelijk op het verwoeste stationsgebouw, doch liet in het midden wie hij met ‘ze’ bedoelde.

Arendsoog was iedere keer als zijn vriend geweigerd werd zó kwaad geworden, dat het Witte Veder heel wat moeite kostte om hem te kalmeren.

‘Mensen hier niet beter weten,’ zei de Indiaan gelaten.

‘Dan wordt het hoog tijd, dat iemand ze het eens vertelt,’ antwoordde Arendsoog kort. ‘Waarom in ’s hemelsnaam zou iemand met een andere huidskleur minder zijn?’

‘Zij niet beter weten,’ had Witte Veder nogmaals gezegd.

‘Jij niet druk maken daarover, anders wij nog opvallen!’

Aan het eind van de middag had Arendsoog het huisje ontdekt, dat te koop stond. De vroegere bewoonster, een niet meer zo jonge onderwijzeres was enige dagen tevoren getrouwd en bood nu haar huisje en een groot deel van het meubilair te koop aan. Omdat er nog geen koper was, had zij erin toegestemd, dat Arendsoog het voor onbepaalde tijd huurde.

Arendsoog kwam overeind en bleef enige tijd in gedachten verzonken op de rand van het bed zitten.

‘Zeg boy,’ begon hij dan plotseling. ‘Die ontploffing vanmiddag...’

‘Jij afvragen dat voor ons bedoeld zijn?’ raadde Witte Veder zijn gedachten.

Arendsoog knikte afwezig. ‘Het was wel erg toevallig... Maar misschien hadden de Mississippi-Duivels iemand anders op het oog...’

‘Jij denken Mississippi-Duivels station vernielen?’

‘Ik twijfel er geen moment aan,’ antwoordde Arendsoog beslist.

Het begon al te schemeren en de cowboy liep naar de tafel en ontstak een lamp. Dan schoof hij een stoel naar achteren en wilde gaan zitten. Op dat ogenblik greep Witte Veder hem plotseling bij de arm.

‘Sst!’ fluisterde de Indiaan. ‘Daar komen iemand.’

Arendsoog trok de wenkbrauwen op en luisterde enige ogenblikken

aandachtig. Witte Veder had gelijk! Er morrelde iemand aan het hek, dat de tuin van het huisje omgaf... Zonder enig geluid te maken gleed Arendsoog van zijn stoel en sloop naar de deur. Hij zorgde er wel voor, dat hij uit de buurt van de ramen bleef.

Er klonken voetstappen op het grind... Vlak voor de deur ielden ze halt. Arendsoog wachtte nog heel even. Dan trok hij met een ruk de deur open. Op de drempel stond een oud mannetje, dat zenuwachtig probeerde een gekreukte witte envelop glad te strijken.

‘Eh... bent u Mister Stanhope?’ vroeg hij.

‘Ja!’

‘Ik moet u deze brief brengen en op antwoord wachten.’ Hij gaf de brief aan Arendsoog, draaide zich om en liep het grindpad af.

Arendsoog stond een ogenblik aan de grond genageld. Een brief voor hem!? Maar wie wist er, dat hij in dit huis zijn intrek had genomen? De oude man was op de bok van zijn gammele wagen gekropen en wachtte geduldig tot Arendsoog de brief geopend en gelezen had.

‘Mij zeer erg veel benieuwd zijn,’ bekende Witte Veder, die achter de deur het korte gesprek had gevolgd.

Arendsoog liep naar de tafel en scheurde de enveloppe open. Even later gleden zijn ogen over de regels van de brief.

Geachte Stanhope,

Ik zou het zeer op prijs stellen indien Uw vriend en U hedenavond in mijn huis zouden dineren. Misschien kunnen wij op een prettiger manier Uw aankomst in Baton Rouge vieren. Walker zal U graag de weg wijzen.

Louise Dampeur

De cowboy liet de brief zakken en staarde in gedachten naar de muur tegenover hem. ‘Wie is Louise Dampeur?’ mompelde hij. ‘Wij gaan?’ haalde Witte Veder hem tot de werkelijkheid terug. ‘Natuurlijk!’ antwoordde Arendsoog. ‘Ik brand van nieuwsgierigheid om kennis te maken met Miss Dampeur.’ Hij liep naar de deur. ‘Mister Walker!’

‘Yes sir?’ antwoordde de oude man.

‘Wij gaan met u mee. Of nee, misschien is het beter als u alvast vertrekt. Wij gaan te paard en halen u wel in. Waar woont Miss Dampeur?’

‘Het landgoed van Miss Dampeur ligt ongeveer zes mijl ten noorden van de stad,’ antwoordde de oude man. Er klonk iets van wreveld in zijn stem, alsof hij zich boos maakte, dat Arendsoog niet eens wist waar zijn meesteres woonde!

‘O.K. Walker. We halen u wel in. Tot straks!’

De oude man gaf geen antwoord meer. Rammelend verdween de wagen in de duisternis.

Arendsoog ging weer naar binnen. Witte Veder zat roerloos aan de tafel.

‘Veel zaken niet kloppen,’ zei hij zacht.

Arendsoog haalde de schouders op. ‘Ik sta nergens meer verbaasd van! In Washington werd me met veel nadruk gezegd, dat slechts twee mensen van onze opdracht wisten: de President en de Gouverneur van Louisiana. Nauwelijks echter zijn we in Baton Rouge aangekomen of het stationsgebouw vliegt de lucht in. Ik zou eventueel nog kunnen geloven, dat dit geen aanslag op ons leven was. Maar nu dit: deze uitnodiging. Hoe weet die vriendelijke miss Dampeur in ’s hemelsnaam wie wij zijn en hoe is zij erachter gekomen, dat wij hier onze intrek genomen hebben...?’

‘Wie zijn miss Dampeur?’ deed Witte Veder ook een duit in het zakje.

‘Ik heb er geen idee van. Walker had het over haar ‘landgoed’. We mogen dus wel aannemen, dat onze gastvrouw van vanavond er warmpjes bij zit. Enfin,’ maakte hij dan een einde aan het gesprek, ‘we kunnen ons beter reisvaardig maken. Over een uur weten we ongetwijfeld meer.’

Ongeveer drie mijl ten noorden van Baton Rouge haalden onze vrienden Walker in. De oude man keek heel even op, toen de cowboy en zijn Indiaanse vriend naast hem kwamen rijden, maar onmiddellijk boog hij het hoofd weer en staarde naar de grond, die onder de achterbenen van het paard weggleed.

Arendsoog hield Lightfeet iets in. Witte Veder begreep onmiddellijk, dat zijn vriend hem iets te zeggen had en onopvallend liet ook hij zich iets afzakken.

‘Kun jij je de woordelijke tekst van die brief nog herinneren?’

‘Mij denken ja,’ antwoordde Witte Veder fluisterend.

‘Stond er niet: misschien kunnen wij op een prettiger manier Uw aankomst in Baton Rouge vieren?’ De cowboy legde de klemtoon op de eerste lettergreep van ‘prettiger’.

‘Jij bedoelen miss Dampeur weten aankomst was niet prettig?’ ‘Ja! Zij moet op de hoogte zijn van die ontploffing!’ meende Arendsoog stellig. ‘Ik ga er steeds vaster in geloven, dat dat vuurwerk ter ere van ons werd afgestoken!’

Aan de horizon verschenen de lichten van een kleine stad. Arendsoog gaf Lightfeet de sporen. ‘Welke stad is dat, mister Walker?’ vroeg hij.

‘Dat zijn de gebouwen van de Dampeur-ranch,’ antwoordde Walker. Nu bleek duidelijk, dat hij verontwaardigd was over zoveel onwetendheid.

Arendsoog floot verbaasd tussen zijn tanden. ‘Ik veronderstelde, dat miss Dampeur er warmpjes bij zat,’ zei hij tegen Witte Veder. ‘Als die gebouwen in de verte allemaal van haar zijn mag ik wel zeggen, dat ze er kokend heet bij zit!’

Witte Veder begreep de woordspeling niet en keek zijn vriend verbaasd aan.

‘Onze gastvrouw moet schatrijk zijn,’ legde deze uit.

Een kwartiertje later hield Walker zijn wagen stil voor het ranchgebouw. Hij klapte in zijn handen en onmiddellijk kwam er een staljongen aanrennen. ‘Zorg jij voor de paarden van de heren, Fred,’ commandeerde Walker.

Arendsoog en Witte Veder stegen af en gaven de leidsels over aan de staljongen.

‘Ik zal miss Dampeur zeggen, dat u er bent,’ ging Walker verder. Hij hield de deur uitnodigend open.

Arendsoog en Witte Veder stapten de ruime hal binnen. Er kwam een bediende aanlopen.

‘De heren worden verwacht,’ zei Walker kort. ‘Laat ze in de salon. Ik zal zelf miss Dampeur waarschuwen.’

‘Uitstekend sir,’ knikte de bediende onderdanig. En tot de twee gasten ging hij verder: ‘Mag ik u even voorgaan?’

Tegenover de voordeur, naast de monumentale trap, opende hij een deur. ‘Wilt u even plaats nemen?’ Geruisloos werd de deur weer achter onze vrienden gesloten.

‘Allemachtig!’ mompelde Arendsoog verbaasd. ‘Miss Dampeur heeft een uitstekende smaak.’

De salon, waarin zij zich bevonden, was een ware schatkamer. De tientallen kleine olielampen aan de wanden wierpen een stemmig licht op de pracht, die hier tentoongespreid werd. De diepbruine vloer was

bedekt met een tapijt van enorme afmetingen. De meubelen waren stuk voor stuk pronkjuwelen. Aan de muren hingen meesterwerken van beroemde schilders. 'Allemachtig!' zei Arendsoog nogmaals. Boven de open haard hing een schilderij, dat om de een of andere reden zijn speciale aandacht trok. Hij liep ernaartoe en bekeek het langdurig. Het was een schildering van een veldslag uit de 'Slavenoorlog'. Rechts onderaan het doek stond met kleine letters: 'Generaal Dampeur en zijn Mississippi-Duivels verslaan de Noordelijken bij de Rabbit-kreek'.

En voor de derde keer bromde Arendsoog: 'Allemachtig!' Hij was zo in gedachten verzonken, dat hij de wenk die Witte Veder gaf niet opmerkte.

De deur was opengegaan...

'Bevalt dat schilderij u, mister Stanhope?' klonk een zachte, vriendelijke stem.

Arendsoog draaide zich met een ruk om. Aan de andere kant van de kamer stond een jonge vrouw, ongetwijfeld de geheimzinnige miss Dampeur. De cowboy voelde zich als een kleine jongen, die betrapt wordt bij het uithalen van kattenkwaad. Onwillekeurig had hij geprobeerd zich voor te stellen hoe zijn gastvrouw er uit zou zien. Ze moest een beetje gezet zijn, bazig, slim, een vrouw die weet wat ze wil. Ongetwijfeld zou haar personeel voor haar kruipen. Hij had zich wel erg vergist!

Miss Dampeur was een knappe, jonge verschijning. Haar gezicht was één voortdurende glimlach en ze had kleine kuiltjes in haar wangen. Terwijl ze naderbij kwam, ruiste de zijde van haar lichtblauwe avondjapon als de wind over de heuvels van Arizona.

Vlak voor Arendsoog bleef zij staan en stak haar kleine blanke hand uit. 'Het is voor mij een hele eer, mister Stanhope – of mag ik Arendsoog zeggen? – dat u mijn uitnodiging hebt aanvaard.'

Arendsoog pakte de uitgestoken hand en drukte hem voorzichtig. 'Integendeel, miss Dampeur, het is voor ons een grote eer,' antwoordde hij. 'Mag ik u mijn vriend, Witte Veder, voorstellen?'

Miss Dampeur schonk Witte Veder een charmante glimlach. 'Ik weet niet hoe Indianen elkaar begroeten,' zei ze verontschuldigend. 'Mag ik u daarom gewoon een hand geven?'

Vergiste Arendsoog zich of zag hij zijn vriend werkelijk blozen? 'Het is wel niet zoals het hoort,' ging miss Dampeur verder, 'maar ik wilde voorstellen om onmiddellijk aan tafel te gaan. U zult wel veel honger hebben.'

Arendsoog had zich voorgenomen om miss Dampeur eens stevig aan de tand te voelen. Zijn gastvrouw zou ongetwijfeld een heleboel vragen kunnen beantwoorden. De laatste woorden van miss Dampeur deden hem echter besluiten het 'verhoor' nog even uit te stellen. Als hij aan eten dacht begon zijn maag al te rammelen. Enfin, straks aan tafel zou hij nog gelegenheid genoeg hebben om miss Dampeur een paar vragen te stellen! 'Gaat u met mij mee naar de eetkamer?' Miss Dampeur ruiste weer door de kamer.

Terwijl onze vrienden haar volgden, keek Arendsoog Witte Veder van opzij aan. De Indiaan wierp een hulpeloze blik terug. Ik kan er ook niets aan doen, wilde hij zeggen, dat we nog geen voet aan de grond hebben gekregen. De eerste ronde was voor miss Dampeur!

De dampende schalen waren opgediend en miss Dampeur zond de bediende de kamer uit. 'Ik bel wel als ik je nodig heb, Charles,' zei ze.

'Jawel mevrouw,' antwoordde Charles en trok zich buigend terug.

'Zo, nu zijn we eindelijk weer onder elkaar,' begon miss Dampeur dan. 'En nu zal ik u maar aan het woord laten, mister Arendsoog. Ik neem tenminste aan, dat u mij een heleboel te vragen hebt.' Haar ogen schitterden ondeugend.

'Inderdaad,' knikte Arendsoog, die voor de zoveelste keer tot de ontdekking kwam, dat miss Dampeur het gesprek leidde zoals zij het wilde. 'U vindt het toch niet vreemd als wij ons er, zacht gezegd, over verbazen, dat u van onze komst naar Louisiana op de hoogte was?'

Miss Dampeurs onderlip trilde heel even. Dan barstte ze uit in een ontwapenende schaterlach. 'Oh, mister Stanhope, wat ben ik eigenlijk gemeen geweest.'

Arendsoog en Witte Veder begrepen er nu niets meer van.

'Misschien wilt u...' begon de cowboy.

'Een ogenblikje alstublieft,' vroeg hun gastvrouw, terwijl ze met een kanten zakdoekje haar ogen wreef. 'Ik heb u een beetje voor de gek gehouden,' ging ze na enige ogenblikken verder. 'Ik wist tevoren, dat u erg verbaasd zou zijn. Met een enkel woord zou ik u een heleboel duidelijk hebben kunnen maken, maar ik vond het veel leuker om u nog even te laten gissen.'

'Hoe bedoe...'

'Even geduld, mister Stanhope,' viel Louise Dampeur hem in de rede. 'Ik zal alles uitleggen.' Ze nipte aan haar glas. 'Toen u in Washington op bezoek was bij de President vertelde deze u, dat slechts twee

mensen wisten, dat u naar Louisiana zou gaan: namelijk de Gouverneur en de President zelf.'

Arendsoog knikte heftig.

'Sinds een week is er echter nog iemand bijgekomen, die van uw tocht naar Baton Rouge op de hoogte was. Die derde ben ik. Een paar woorden zullen u veel duidelijk maken. De Gouverneur wist dus, dat u zou komen. Hij vroeg zich af hoe hij zich met u in verbinding zou kunnen stellen zonder dat iemand het te weten kwam. Toen dacht hij aan mij.'

'Waarom juist aan ü?' wilde Arendsoog argwanend weten.

'Omdat de Gouverneur meende, dat hij zijn aanstaande echtgenote wel vertrouwen kan,' antwoordde Louise Dampeur lachend.

'Wat zegt u!? Gaat u trouwen met...'

'Sst! Het is nog een geheim. Eigenlijk mag u het nog niet weten, want het protocol eist, dat het eerst officieel bekend gemaakt wordt.'

Arendsoog zweeg en staaarde naar het hagelwitte tafelkleed. 'Natuurlijk hoeft u mij niet te geloven,' ging miss Dampeur verder. Ze begreep drommels goed wat er in onze vriend omging. 'Misschien kan dit u overtuigen.' Uit het zijden avondtasje, dat naast haar op tafel lag, haalde ze een brief te voorschijn. Arendsoog las de aanbeveling. Hij herkende de handtekening onder het schrijven. 'Ik geloof u,' zei hij dan, terwijl hij de brief teruggaf. 'Eén belangrijke vraag is nu beantwoord, maar er blijven er nog enkele over.'

'Ik zal mijn best doen om ze ook te beantwoorden,' antwoordde miss Dampeur vriendelijk.

'In de eerste plaats: hoe wist u, dat wij in dat huisje aan de rand van de stad onze intrek hadden genomen?'

'De eer van dit spuurwerk komt geheel toe aan Walker. Hij is tussen haakjes de enige hier, die ik volledig vertrouw. U hebt gezien, dat ik zelfs Charles de kamer uitzond.'

Arendsoog mompelde een goedkeuring.

'Walker heeft een week lang op wacht gestaan bij het station. De Gouverneur wist niet hoe u naar Louisiana zou reizen. We hoopten maar dat u met de trein zou komen, want alleen op die manier zouden we u kunnen treffen. Het was niet zo moeilijk voor Walker, bleek achteraf. Zoals u weet zijn er in deze staat nogal wat tegenstellingen tussen de verschillende rassen en het komt dan ook niet vaak voor, dat men een blanke in het gezelschap van een kleurling ziet. Daar kwam nog bij, dat de kleurling – vergeef met het woord, Witte Veder – in